A P. Család

A képen a P. család látható kaposvári otthonában. Balról az első P. Vilmosné. Mellette áll az unokája, Évike, mellette ül P. Vilmos. P. Vilmosné mögött áll a fia, P. Imre, mellette pedig a testvére, P. Sára.

A férjem doktor P. Imre volt, 1909. január tizennyolcadikán született Kaposváron, és 1987. február huszadikán halt meg Budapesten. A testvére, Sári 1910-ben született. Nagyon szép lány volt. Jól táncolt, tornázott, megyei versenyeket is nyert. Hozzáment egy Friedfeld Norbert nevű zsidó bankárhoz, aki Mariborban élt. Egy kislányuk született, Évike. Sári élete nagyon zűrösre sikeredett, mert a családi legenda szerint összeszűrte a levet egy horvát katonatiszttel, aki államellenes összeesküvésben vett részt, és Sárival együtt halálra ítélték. Sári három év után kiszabadult, de a férje elvált tőle. Ezután visszament Kaposvárra, és kozmetikus lett. Pár év után Pestre jött, és hozzáment egy Horváth István nevű katolikus, antiszemita nézeteket valló kommunista emberhez. Ki is keresztelkedett, és a Mária nevet vette fel. A pasas valahonnan Somogy megyéből származott, egyébként hídmérnök volt, a régi rendszer kegyeltje. Évikét közben deportálták a nagyszülőkkel együtt, akik őt nevelték. Mindhárman odavesztek Auschwitzban.

A férjem mindig is orvos szeretett volna lenni. 1927-ben érettségizett Kaposváron, de Pécsre, illetve Pestre, az orvosi egyetemre a numerus clausus miatt nem vették fel. Így egy évig Bécsben előtanulmányokat folytatott, aztán Prágába ment, az 1928/29-es tanévtől felvették a Német Egyetemre. Később egy befolyásos személy segítsége révén, három év után mégis sikerült Pécsre, az egyetemre bekerülnie, 1932. január huszonötödikén átiratkozott. A nevezetes segítség Keresztes-Fischer Ferenc későbbi belügyminiszter, korábban Somogy megyei főispán volt. Keresztes barátnője abban az időben a férjem testvére, Sári tornatanárnője volt, nagyon szerette Sárit, így jött létre a segítség. Imre, a férjem Pécsett fejezte be az orvosi egyetemet 1933-ban. Általános orvosi, majd később fogorvosi diplomát is szerzett. Kezdetben a kaposvári kórházban volt cselédkönyves, majd segédorvos, 1936-tól 1941 februárjáig, amikor is Somogy vármegye kaposvári közkórházából zsidó származása miatt elbocsátották. Lengyeltótiban nyitott rendelőt. 1942-től Hajmáskéren volt két és fél évig munkaszolgálatos, 1944. november elsején pedig Dachauba deportálták. Hajmáskéren elég jól keresett, erre emlékszem. Ebből aztán jutott arra, hogy az ottani fogva tartók vagy katonatisztek egyikét, akivel jó kapcsolatot épített ki, hétvégeken Pestre hozza,

fizesse minden költségét. Persze a vezérmotívum ezeken a víkendeken én voltam, ily módon rendszeresen tudtunk találkozni. Szóval a fogászattal a találkozásaink is lehetségessé váltak. Tulajdonképpen mi áttétesen a fogászatnak köszönhetjük az ismeretséget. A férjem ugyanis dolgozott egy fogtechnikussal, vagy ismert egy fogtechnikust, aki Máramarosszigetről származott, férfi volt, de valamiért Zsuzsinak hívták, és Pesten dolgozott, aki viszont engem ismert [Máramaros]Szigetről. Szóval ez a fogtechnikus mutatott be minket egymásnak. Persze az udvarlás aztán távudvarlás volt, általában a férjem járt föl Pestre udvarolni. 1944-ben összeházasodtunk. Az esküvőnk csak polgári volt. Nem tudtuk, hogy mit hoz a holnap nekünk akkor. Olyan bizonytalan idők voltak akkor, ezért döntöttünk a házasság mellett. Az esküvő után a férjem ment vissza Hajmáskérre, én meg Budapesten maradtam.

Utána nem sokkal eltűnt a férjem, semmit nem tudtam róla, csak később, amikor visszajött, tudtam meg, hogy Dachauba deportálták, s onnan nehéz fizikai munkára Mühldorfba került 1945 májusáig.